

sygn. akt VII U 810/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

30 stycznia 2023 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w następującym składzie:

Przewodniczący SSO Małgorzata Kosicka

po rozpoznaniu 30 stycznia 2023 r. na posiedzeniu niejawnym w Warszawie

odwołania W. G. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziału w W.

z 21 grudnia 2020 r. i z 7 czerwca 2021 r., znak (...)

o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku wypadkiem przy pracy

I. zmienia obie zaskarżone decyzje w ten sposób, że przyznaje W. G. (1) prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w związku wypadkiem przy pracy od sierpnia 2020 r. do 31 października 2021 r.,

II. oddala w pozostałym zakresie odwołanie od decyzji z 21 grudnia 2020 r.;

III. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziału w W. na rzecz W. G. (1) 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem części kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt VII U 810/21

UZASADNIENIE

W. G. (1) 28 stycznia 2021 r. złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z 21 grudnia 2020 r., znak: (...) odmawiającej mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Odwołujący wskazał, że zaskarżona decyzja jest niezgodna z rzeczywistym stanem faktycznym. Niezdolność do pracy jest skutkiem wypadku przy pracy, co potwierdza karta wypadku nr (...). W. G. (1) wniósł o przeprowadzenie dowodu z dokumentu w postaci karty wypadku nr (...) z 9 marca 2020 r., o zmianę decyzji i przyznanie renty z tytułu niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy na okres objęty wnioskiem i orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS, tj. od 31 lipca 2019 r. do 31 października 2021 r. (odwołanie, k.3-4 a. s.).

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniósł o jego oddalenie na podstawie art. 477⁽¹⁴⁾ § 1 k.p.c., a w przypadku rozszerzenia odwołania - również od decyzji z 7 czerwca 2021 r., znak: (...). W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że ubezpieczony pobierał z tutejszego Oddziału świadczenie rehabilitacyjne przyznane do 24 września 2020 r. 21 stycznia 2020 r. do organu rentowego wpłynął wniosek o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem. W toku postępowania sprawę skierowano do lekarza orzecznika ZUS, który orzeczeniem z 6 października 2020 r. ustalił, że badany jest niezdolny do pracy do 31 października 2021 r., jednakże nie wskazał, że niezdolność do pracy pozostaje w związku z wypadkiem. W oparciu o powyższe orzeczenie Oddział decyzją z 21 grudnia 2020 r. odmówił prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. 28 stycznia 2021 r. do Oddziału wpłynęło odwołanie od wskazanej powyżej decyzji. W wyniku ponownej analizy sprawę przekazano do lekarza orzecznika w celu ustalenia, czy niezdolność do pracy W. G. (2) pozostaje

w związku z wypadkiem. Lekarz orzecznik w orzeczeniu z 11 marca 2021 r. ustalił, że ubezpieczony jest całkowicie niezdolny do pracy do 31 października 2021 r. i niezdolność ta pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy. Jak wynika z karty wypadku nr (...) oraz postanowieniu o umorzeniu śledztwa z 25 listopada 2019 r. wydanego przez Komendę powiatową Policji w W. wyłączną przyczyną wypadku z 31 lipca 2019 r. było niedostosowanie techniki, taktyki jazdy oraz prędkości do panujących warunków drogowych. Wobec powyższego, mimo orzeczonej niezdolności do pracy, Oddział kolejną decyzją z 7 czerwca 2021 r., odmówił ubezpieczonemu prawa do wnioskowanego świadczenia (odpowiedź na odwołanie, k.7-8 a. s.).

9 lipca 2021 r. do sądu wpłynęło kolejne odwołanie W. G. (2) - od decyzji z 7 czerwca 2021 r. znak: (...) odmawiającej mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wywołanej wypadkiem przy pracy. Pełnomocnik odwołującego przedstawił w odwołaniu stanowisko tożsame z zaprezentowanym w odwołaniu od decyzji z 21 grudnia 2020 r. oraz wniósł o zmianę decyzji i przyznanie ubezpieczonemu renty z tytułu niezdolności do pracy do 31 października 2021 r.; przeprowadzenie dowodu z przesłuchania stron z ograniczeniem do ubezpieczonego; przeprowadzenie dowodu z akt organów ścigania; przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych, na fakt ustalenia czy wyłączną przyczyną wypadku z 31 lipca 2019 r. było niedostosowanie przez ubezpieczonego techniki jazdy, taktyki jazdy oraz prędkości do panujących warunków drogowych, czy też wpływ mogły mieć inne czynniki oraz zasądzenie od organu rentowego na rzecz odwołującego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (odwołanie, k.3-7 a. s., VII U 987/21).

W odpowiedzi na odwołanie od decyzji z 7 czerwca 2021 r. organ rentowy zajął stanowisko analogiczne jak w sprawie VII U 810/21, powołując się na taką samą jak wcześniej argumentację prawną.

Zarządzeniem z 23 lipca 2021 r. sąd połączył obie sprawy, a więc dotyczące odwołań od decyzji z 21 grudnia 2020 r. oraz z 7 czerwca 2021 r. do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia pod wspólnym nr VII U 810/21 (zarządzenie, k. 11 akt VII U 987/21).

W piśmie procesowym z 20 lipca 2021 r. pełnomocnik odwołującego wniósł o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania stron z ograniczeniem do ubezpieczonego; przeprowadzenie dowodu z akt organów ścigania Komendy Powiatowej Policji w W. w sprawie wypadku z 31 lipca 2019 r., w którym uczestniczył W. G. (1); przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych, na fakt ustalenia czy wyłączną przyczyną wypadku z 31 lipca 2019 r. było niedostosowanie przez ubezpieczonego techniki jazdy, taktyki jazdy oraz prędkości do panujących warunków drogowych, czy też wpływ mogły mieć inne czynniki (pismo procesowe z 20 lipca 2021 r., k.23-28 a. s.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W. G. (1) urodzony (...) posiada wykształcenie średnie z zawodu mechanik maszyn i urządzeń rolniczych. Pracował jako kierowca samochodu dostawczego przez dwadzieścia pięć lat. Od 1994 r. prowadził działalność gospodarczą (hurtownia (...)). Zajmował się zakupem towarów handlowych, dostarczaniem ich do hurtowni i rozwożeniem do klientów. 31 lipca 2019 r. odwołujący się rozpoczął pracę ok. 9.00 i rozwoził towar do sklepów w S., P., w M. i w C.. Przeniósł w związku z tym kilkadziesiąt paczek o wadze ok. 15 kg każda – z samochodu na zaplecze sklepu. W czasie pracy odbył przerwę, w czasie której spożył posiłek. Około godz. 16.30, w drodze powrotnej od klientów, w miejscowości S. jadący drogą nr (...) od strony miejscowości N. w kierunku miejscowości marki, samochód ciężarowy marki R. (...) (rok produkcji 2018) o nr rej. (...), którym kierował W. G. (1) zjechał z jezdni i uderzył w drzewo. W wyniku wypadku samochód został uszkodzony, a kierujący nim doznał obrażeń ciała. Do wypadku doszło na prostym, płaskim odcinku drogi, na której znajdowały się nierówności i koleiny. Stan drogi nie mógł sprawiać trudności w prowadzeniu pojazdów, gdyż maksymalna dopuszczalna prędkość wynosiła 90 k/h. Poza tym kierujący samochodem R. poruszał się w rzedzie innych pojazdów, gdyż natężenie ruchu było duże. Wypadek nastąpił w porze dziennej, około godz. 16.30 przy wysokiej temperaturze wynoszącej około +24 stopnie C, co mogło powodować utrudnienia w prowadzeniu pojazdu z powodu znużenia, braku koncentracji, braku zachowania zwykłej ostrożności. Stan techniczny samochodu był adekwatny do wieku pojazdu i jego okresu eksploatacji. Wszystkie układy wpływające na bezpieczny

ruch samochodu marki R. były sprawne i nie miały wpływu na zaistnienie i przebieg wypadku. Przyczyną wypadku drogowego był stan psychofizyczny kierującego samochodem R. (zeznania W. G. (2), k.69-75 a. s., opinia biegłego sądowego Z. Ż. z 31 maja 2022 r., k.84-88 a. s.).

W. G. (1) był hospitalizowany od 31 lipca do 27 sierpnia 2019 r. w Klinice (...). Rozpoznano u niego złamanie dalszego końca kości promieniowej prawej i lewej, złamanie bliższego końca kości piszczelowej prawej, złamanie trzonu kości udowej prawej, złamanie trzony IV i V kości śródreżca prawego i złamanie podstawy paliczka proksymalnego palca III ręki prawej. Rozpoznano też liczne złamania żeber. Przedramiona początkowo były leczone stabilizatorami zewnętrznymi, a następnie płytkami niepełno-kontaktowymi. Została wykonana repozycja i stabilizacja złamań kości udowej gwoździem śródszpikowym oraz repozycja i stabilizacja złamania w obrębie głowy piszczeli prawej płytą niepełno-kontaktową i zespolenie złamania kostki przyśrodkowej śrubą kostkową. 10 października 2019 r. podano szpik kostny w okolicy głowy kości piszczeli prawej. Od 12 lutego 2020 r. do 24 września 2020 r. W. G. (1) pobierał świadczenie rehabilitacyjne. 6 października 2020 r. orzeczono całkowitą niezdolność do pracy do 31 października 2021 r. (dokumentacja lekarska - akta rentowe).

19 listopada 2020 r. ubezpieczony złożył wniosek o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem. W toku postępowania sprawę skierowano do lekarza orzecznika ZUS, który orzeczeniem z 6 października 2020 r. ustalił, że badany jest niezdolny do pracy do 31 października 2021 r., jednakże nie wskazał, że niezdolność do pracy pozostaje w związku z wypadkiem. W oparciu o powyższe orzeczenie Oddział decyzją z 21 grudnia 2020 r. odmówił prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. 28 stycznia 2021 r. do Oddziału wpłynęło odwołanie od wskazanej powyżej decyzji. W wyniku ponownej analizy sprawę przekazano do lekarza orzecznika w celu ustalenia, czy niezdolność do pracy W. G. (2) pozostaje w związku z wypadkiem. Lekarz orzecznik w orzeczeniu z 11 marca 2021 r. ustalił, że ubezpieczony jest całkowicie niezdolny do pracy do 31 października 2021 r. i niezdolność ta pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy. Jak wynika z karty wypadku nr (...) oraz postanowieniu o umorzeniu śledztwa z 25 listopada 2019 r. wydanego przez Komendę Powiatową Policji w W. wyłączną przyczyną wypadku z 31 lipca 2019 r. było niedostosowanie techniki jazdy oraz prędkości do panujących warunków drogowych. Wobec powyższego, mimo orzeczonej niezdolności do pracy Oddział kolejną decyzją z 7 czerwca 2021 r. odmówił ubezpieczonemu prawa do wnioskowanego świadczenia (wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy z 19 listopada 2020 r., k.1 a.r.; decyzja odmowna z 21 grudnia 2020 r., k.33 a.r.; orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z 11 marca 2021 r., k.35 a.r.; decyzja odmowna z 7 czerwca 2021 r., k.57 a.r.).

Ubezpieczony odwołał się od powyższej decyzji, a sąd postanowieniem z 9 lutego 2022 r. dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu ruchu drogowego na okoliczność ustalenia przyczyn wypadku komunikacyjnego z 31 lipca 2019 r., w tym ustalenia czy i w jakim zakresie W. G. (1) przyczynił się do wypadku (postanowienie sądu z 9 lutego 2022 r., k.77 a. s.).

Biegły sądowy Z. Ż. stwierdził w opinii, że wypadek zaistniał podczas dnia, około godz. 16.30 w trakcie panowanie wysokiej temperatury wynoszącej około +24 stopni Celsjusza, co mogło powodować utrudnienia w prowadzeniu pojazdu z powodu znużenia, braku koncentracji oraz braku zachowania zwykłej ostrożności. Stan techniczny samochodu był adekwatny do wieku pojazdu i jego okresu eksploatacji. Wszystkie układy wpływające na bezpieczny ruch samochodu marki R. były sprawne i nie miały wpływu na zaistnienie i przebieg wypadku. Przyczyną wypadku drogowego był stan psychofizyczny kierującego samochodem R. (opinia biegłego sądowego Z. Ż. z 31 maja 2022 r., k.84-88 a. s.).

W piśmie z 12 lipca 2022 r. organ rentowy odnosząc się do opinii biegłego z zakresu badań i rekonstrukcji wypadków drogowych podkreślił, że decyzją z 7 czerwca 2021 r. odmówił prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, ponieważ zgodnie z art.21 ust.1-3 ustawy z 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych: świadczenia z ubezpieczenia wypadkowego nie przysługują ubezpieczonemu, gdy wyłączną przyczyną wypadków, o którym mowa w art. 3, było udowodnione naruszenie przez ubezpieczonego przepisów dotyczących ochrony życia i zdrowia, spowodowane przez niego umyślnie lub wskutek rażącego niedbalstwa. Okoliczności opisane w karcie wypadku wskazują, że wyłączną przyczyną wypadku

było naruszenie przez odwołującego przepisów ochrony życia i zdrowia, tj. niedostosowania przez kierującego samochodem techniki, taktyki jazdy oraz prędkości do panujących warunków drogowych. Biegły w swojej opinii z 11 maja 2022 r. stwierdził, że przyczyną wypadku drogowego był stan psychofizyczny, w jakim znajdował się kierowca samochodu. Wydział SER nie wniósł uwag do opinii biegłego z 11 maja 2022 r. (pismo z 12 lipca 2022 r., k.99 a. s.).

Postanowieniem z 26 sierpnia 2022 r. sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu ortopedii na okoliczność ustalenia - po przeprowadzeniu badania - czy W. G. (1) jest nadal po 31 października 2021 r. całkowicie lub częściowo niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy i czy niezdolność ta ma charakter trwały czy okresowy, a jeżeli okresowy - jaki jest przewidywany czas jej trwania (postanowienie sądu z 26 sierpnia 2022 r., k.110 a. s.).

W opinii z 15 listopada 2022 r. biegły sądowy ortopeda M. G. stwierdził, że odwołujący się jest po 31 października 2021 r. częściowo niezdolny do pracy z powodu następstw wypadku z 31 lipca 2019 r. Powodem niezdolności do pracy jest dysfunkcja w obrębie prawej kończyny górnej-nadgarstka. Po przebyłym złamaniu doszło do deformacji w obrębie przedramienia i nadgarstka prawego z dużym ograniczeniem ruchomości w stawie nadgarstkowym prawym. Ograniczona jest też możliwość zgięcia palca czwartego i piątego. Poza tym złamanie lewego przedramienia wygoiło się prawidłowo z zachowaną możliwością zgięcia i rotacji. Także w obrębie prawej kończyny dolnej uzyskano zrost z zachowanymi ruchami rotacyjnymi biodra i pełnym wyprostem kolana i zgięciem zdecydowanie przekraczającym kąt prosty. Ruchy w obrębie stawu skokowego po przebyłym złamaniu kostki przyśrodkowej są wprawdzie ograniczone, ale zachowany zakres pozwala na wykonywanie pracy kierowcy i prowadzenie działalności gospodarczej, choćby na pół etatu. Przeprowadzone badanie ortopedyczne i dostępna dokumentacja leczenia nie potwierdziła, aby całkowita niezdolność do pracy (spowodowana licznymi złamaniami po przedmiotowym wypadku z 2019 r.) utrzymywała się po ponad dwóch latach od tego wypadku, to jest po 31 października 2021 r. (opinia biegłego sądowego ortopedy M. G., k.117-120 a. s.).

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny w oparciu zebrane w sprawie dowody z dokumentów załączonych do akt sprawy i akt rentowych, w oparciu o zeznania W. G. (2) oraz w oparciu o opinie biegłych - z zakresu ruchu drogowego i lekarza ortopedy. W ocenie sądu wymienione wyżej dowody były wiarygodne, spójne i wartościowe, co pozwoliło na ustalenie faktów w sposób nie budzący wątpliwości. Dowody zawierały spójne informacje na temat okoliczności faktycznych istotnych dla sprawy. Tak zebrany materiał dowodowy sąd uznał za wystarczający do wydania rozstrzygnięcia w sprawie.

Sąd uwzględnił jako wiarygodne, wyczerpujące i rzetelne opinie biegłych sądowych z zakresu ruchu drogowego Z. Ż. i ortopedy M. G.. W ocenie sądu opinie te pozwoliły wiarygodnie ocenić na podstawie obszernej analizy przebieg wypadku z 31 lipca 2019 r., a także następstwa zdrowotne prowadzące do niezdolności do pracy. Powyższe wnioski są zgodne z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. W ocenie sądu, opinie ww. biegłych sądowych zostały sporządzone rzetelnie, przy uwzględnieniu wiadomości specjalnych posiadanych przez biegłych, a zatem brak było podstaw do ich zakwestionowania. Co więcej, organ rentowy nie wniósł do tych opinii zastrzeżeń i uwag.

Sąd zważył, co następuje:

Sprawę rozpoznano na posiedzeniu niejawnym na podstawie art. 148¹ § 1 k.p.c. (Dz. U. z 2021 r., poz. 11), który przewiduje, że sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany uznał powództwo lub gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, w tym również po wniesieniu zarzutów lub sprzeciwu od nakazu zapłaty albo sprzeciwu od wyroku zaocznego, Sąd uzna – mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych – że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. W przedmiotowej sprawie okoliczności istotne w sprawie zostały wyjaśnione i ostatecznie ustalone poprzez dowody przeprowadzone na posiedzeniu niejawnym. Nie było więc potrzeby wyznaczania rozprawy, tym bardziej, że strony o to nie wnosiły. W tych okolicznościach sąd na podstawie powołanego przepisu ocenił, że wyznaczenie rozprawy nie jest konieczne, co w konsekwencji pozwoliło na rozpoznanie sprawy i wydanie rozstrzygnięcia na posiedzeniu niejawnym.

Odwołania W. G. (2) od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z 21 grudnia 2020 r. i z 7 czerwca 2021 r., znak: (...) były uzasadnione.

Spornym w sprawie były przyczyn wypadku komunikacyjnego z 31 lipca 2019 r. i zakres w jakim W. G. (1) przyczynił się do wypadku oraz czy stan zdrowia odwołującego się uprawnia go do świadczenia objętego zaskarżoną decyzją.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (tekst jedn. Dz. U. z 2019 r., poz. 1205 – dalej jako ustawa wypadkowa) ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy. Natomiast w myśl art. 17 ust. 1 ustawy wypadkowej, przy ustalaniu prawa do renty z tytułu ubezpieczenia wypadkowego, do ustalenia wysokości świadczeń oraz ich wypłaty stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2022 r., poz. 504 – dalej jako ustawa emerytalna) z uwzględnieniem przepisów ustawy wypadkowej. Świadczenia, o których mowa w ust. 1, przysługują niezależnie od długości okresu ubezpieczenia wypadkowego oraz bez względu na datę powstania niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową (ust. 2).

Powyższe odesłanie do przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS sprawia, że przy ocenie niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy znajdują zastosowanie przepisy art. 12 i art. 13 ustawy emerytalnej. Zgodnie z art. 12 ust. 1 tej ustawy niezdolność

do pracy jest kategorią ubezpieczenia społecznego łączącą się z całkowitą lub częściową utratą zdolności do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu bez rokowania jej odzyskania po przekwalifikowaniu.

Powyższy przepis rozróżnia dwa stopnie niezdolności

do pracy – niezdolność częściową oraz całkowitą. Osobą częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (ust. 2). Z kolei całkowita niezdolność do pracy polega na utracie zdolności

do wykonywania jakiegokolwiek pracy (ust. 3). Jednocześnie, zgodnie z treścią art. 13 ust. 1 ustawy emerytalnej, przy ocenie stopnia i trwałości tej niezdolności oraz rokowania co do jej odzyskania uwzględnia się zarówno stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, jak i możliwość wykonywania pracy dotychczasowej lub podjęcia innej oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne ubezpieczonego. Przy tym niezdolność do pracy orzeka się na okres dłuższy niż 5 lat, jeżeli według wiedzy medycznej nie ma rokowań do odzyskania zdolności do pracy; gdy zaś takie rokowania istnieją, orzeka się okresową niezdolność do pracy (ust. 2 i 3).

Bezsporne jest, że W. G. (1) uległ wypadkowi 31 lipca 2019 r., czego następstwem były liczne złamania, dysfunkcja w obrębie prawej kończyny górnej-nadgarstka, deformacja w obrębie przedramienia i nadgarstka prawego z dużym ograniczeniem ruchomości w stawie nadgarstkowym prawym.

W niniejszej sprawie odwołujący się W. G. (1) domagał się przyznania mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem. Wydając skarżone decyzje odmowne organ rentowy powołał się na kartę wypadku nr (...) oraz postanowienie o umorzeniu śledztwa z 25 listopada 2019 r. wydanego przez Komendę Powiatową Policji w W., z której wynika, że wyłączną przyczyną wypadku z 31 lipca 2019 r. było niedostosowanie techniki, taktyki jazdy oraz prędkości do panujących warunków drogowych. Wobec powyższego, mimo orzeczonej niezdolności do pracy, Oddział odmówił ubezpieczonemu prawa do wnioskowanego świadczenia.

W kontekście powyższego sąd przeprowadził postępowanie dowodowe w oparciu o dowody z dokumentów załączonych do akt rentowych odwołującego się i opinii biegłych sądowych. Biegły sądowy Z. Ż. stwierdził, że wypadek zaistniał podczas dnia, około godziny 16.30 w trakcie panowanie wysokiej temperatury wynoszącej około +24 stopnie Celsjusza, co mogło powodować utrudnienia w prowadzeniu pojazdu z powodu znużenia, braku koncentracji oraz braku zachowania zwykłej ostrożności. Przyczyną wypadku drogowego był stan psychofizyczny kierującego samochodem R.. Natomiast biegły M. G. po przeprowadzonym badaniu ortopedycznym nie potwierdził, aby całkowita

niezdolność do pracy, spowodowana licznymi złamaniami po przedmiotowym wypadku z 2019 r., utrzymywała się po ponad dwóch latach od tego wypadku, to jest po 31 października 2021 r.

Na podstawie art.21 ust.1 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych dopiero jeżeli poszkodowany jest wyłącznie odpowiedzialny za spowodowanie wypadku, to nie przysługują mu świadczenia z ubezpieczenia społecznego. Konieczne jest zatem zbadanie i rozważenie wszystkich okoliczności mogących stanowić przyczynę wypadku, aby ustalić, czy poszkodowany jest wyłącznie odpowiedzialny za jego wystąpienie (por. wyrok Sądu Najwyższego z 1 listopada 2018 r., I PK 156/17).

Rozważając wskazaną w art. 21 ust. 1 ustawy wypadkowej podstawę wskazującą na warunki w jakich świadczenia z ubezpieczenia nie przysługują, sąd zważył, że zgodnie z treścią wyroku Sądu Najwyższego z 3 grudnia 2013 r. w sprawie II UK 169/13 ustawa z 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (t.j. Dz.U. z 2009 r. Nr 167, poz. 1322 ze zm.) nie uzależnia prawa do świadczeń z ubezpieczenia społecznego od tego, z jakich przyczyn wypadek nastąpił i po czyjej stronie leży zawinienie. Nawet wyłączna wina ubezpieczonego, a tym bardziej przyczynienie się tylko ubezpieczonego do wypadku - z dwoma wyjątkami - nie powoduje utraty prawa do świadczeń z ubezpieczenia wypadkowego. Sąd Najwyższy wskazał przy tym, że tylko w sytuacji, gdyby zdarzenie zostało spowodowane wyłącznie zawinionym działaniem ubezpieczonego, przy braku jakichkolwiek innych jego przyczyn, możliwe byłoby pozbawienie go prawa do świadczeń z ubezpieczenia wypadkowego. Nadto w postanowieniu z 26 listopada 2013 r. w sprawie I UK 265/13 Sąd Najwyższy wskazał, że określenie „naruszenie przepisów spowodowane umyślnie lub wskutek rażącego niedbalstwa” wskazuje, że zamiar w przypadku winy umyślnej lub możliwość i obowiązek przewidywania w przypadku winy nieumyślnej dotyczą naruszenia przepisów, a nie skutków zdarzenia, zaś zakwalifikowanie zawinienia jako zwykłego czy też rażącego niedbalstwa uzależnione jest od okoliczności faktycznych. Sąd Najwyższy zaznaczył, że nieprawidłowa technika jazdy samochodem i nienależyta obserwacja drogi, wynikające z nieprzestrzegania przepisów ruchu drogowego, będące wyłączną przyczyną wypadku drogowego mającego charakter wypadku przy pracy, mogą być ocenione jako naruszenie przez ubezpieczonego przepisów dotyczących ochrony życia i zdrowia, spowodowane przez niego wskutek rażącego niedbalstwa i stanowić podstawę wyłączenia prawa ubezpieczonego do świadczeń z ubezpieczenia wypadkowego (art. 21 ust. 1 ustawy z 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych). Niedostosowanie prędkości jazdy do warunków na drodze i w ruchu jest kategorią stanowiącą punkt odniesienia w ocenie winy, w tym rażącego niedbalstwa, na gruncie ustawy z 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych); przekroczenie prędkości lub jej niedostosowanie do warunków na drodze nie wystarcza do przyjęcia rażącego niedbalstwa wówczas, gdy nie było wyłączną przyczyną wypadku.

Mając na uwadze, że ocena przyczyn spornego zdarzenia wymagała wiadomości specjalnych, sąd oparł się na opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego, do ustalenia czy przyczyna ta może wskazywać na wyłączną winę odwołującego się i czy związana jest w szczególności z naruszeniem przez niego przepisów o ruchu drogowym, jak sugerowało postanowienie o umorzeniu śledztwa z 25 listopada 2019 r. wydane przez Komendę Powiatową Policji w W.. Wskazywało ono, że wyłączną przyczyną wypadku z 31 lipca 2019 r. było niedostosowanie techniki jazdy oraz prędkości do panujących warunków drogowych. Tymczasem w postępowaniu dowodowym ujawniono dodatkowe okoliczności dotyczące wysiłku energetycznego odwołującego się w dniu roboczym, w którym doszło do wypadku, które w istotny sposób wpłynęły na ustalenie przyczyny tego zdarzenia. Biegły z zakresu ruchu drogowego wskazał, że przyczyną wypadku drogowego był stan psychofizyczny odwołującego się i nie zaznaczył, by ustalił jakąkolwiek inną przyczynę zdarzenia związaną z naruszeniem przez odwołującego przepisów ruchu drogowego, w tym wskazywaną przez Policję wadliwą techniką jazdy oraz nadmierną prędkość. W ocenie sądu, brak było podstaw do kwestionowania opinii biegłego sądowego, skoro w postępowaniu dowodowym ustalono, że zarówno wysiłek fizyczny, czas pracy jak i warunki pogodowe miały istotny wpływ na sposób prowadzenia pojazdu przez odwołującego się. W tych okolicznościach, sąd podzielił stanowisko biegłego wskazujące, że nie sposób uznać, by do zdarzenia doszło z wyłącznej winy odwołującego się.

Mając na uwadze również okoliczność, że niezdolności do pracy w zakresie dotyczącym naruszenia sprawności organizmu i wynikających stąd ograniczeń możliwości wykonywania zatrudnienia wymaga wiadomości specjalnych, sąd odwołał się w tym zakresie do opinii biegłego lekarza ortopedy, który wskazał na istnienie całkowitej niezdolności do pracy odwołującego się w okresie od sierpnia 2020 r. do 31 października 2021 r. – w związku ze schorzeniami powstałymi w czasie wypadku.

Mając na względzie kompleksowy i rzetelny charakter sporządzonych w sprawie opinii, sąd podzielił wnioski biegłych w całości. W ocenie sądu zostały wydane na podstawie właściwych przesłanek, w tym dokumentacji medycznej odwołującego się. Podkreślenia wymaga, że dowód z opinii biegłego jest przeprowadzony prawidłowo, jeżeli sąd uzyskał od biegłych sądowych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania, a tylko brak w opinii fachowego uzasadnienia wniosków końcowych, uniemożliwia prawidłową ocenę jej mocy dowodowej. Sąd nie może natomiast czynić ustaleń sprzecznych z opinią biegłego, jeśli jest ona prawidłowa i jeżeli odmienne ustalenia nie mają oparcia w pozostałym materiale dowodowym (por. wyroki Sądu Najwyższego z: 18 września 2014 r., I UK 22/14; z 24 czerwca 2015 r., I UK 345/14; z 30 czerwca 2000 r., II UKN 617/99; także wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 14 września 2017 r., III AUa 258/17).

Sąd ocenił, że zaskarżone decyzje organu rentowego odmawiające ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy są błędne i nie odpowiadają rzeczywistemu stanowi rzeczy.

W związku z powyższym na podstawie art. 477⁽¹⁴⁾ § 2 k.p.c. decyzje Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z 21 grudnia 2020 r. i z 7 czerwca 2021 r., znak: (...) zostały zmieniona w ten sposób, że sąd przyznał odwołującemu się prawo

do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy z związku z wypadkiem przy pracy od sierpnia 2020 r. do października 2021 r. i oddalił w pozostałym zakresie odwołanie od decyzji z 21 grudnia 2020 r.

O kosztach zastępstwa procesowego sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c., zasądając od organu rentowego na rzecz odwołującego kwotę 180 zł, której wysokość została ustalona na podstawie § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1800). Sąd przyjął, że odwołującemu należna jest część tych kosztów z uwagi na częściowe tylko uwzględnienie odwołania od decyzji z 21.12.2020 r. – w zakresie w jakim odwołujący wnosil o przyznanie mu renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy, również po 31.10.2021 r.